

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

16 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui,

*Necula Marin xxxx, născut la xxxx, originar
din xxxxx și domiciliat în xxxxxxxx.*

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 13.06.2020 – 04.08.2020;

Instanța de apel: 04.09.2020 – 16.12.2020;

Instanța de recurs: 03.02.2020 – 16.06.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 4 august 2020, cauza fiind examinată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală Necula Marin, a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și în baza acestei Legi i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, care potrivit art.72 alin. (2) din Codul penal, urmează a fi executată în penitenciar de tip deschis, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În temeiul art. 90 din Codul penal, pedeapsa stabilită Necula Marin prin sentință sub formă de închisoare, s-a suspendat condiționat pe un termen de probă de 3 (trei) ani și nu va fi executată dacă condamnatul în termenul de probă nu va comite o nouă infracțiune și prin purtarea exemplară va confirma încrederea acordată, totodată obligându-l pe Necula Marin să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului.

S-a încasat de la Necula Marin, cheltuielile judiciare în beneficiul statului în sumă de 2578 (două mii cinci sute șaptezeci și opt) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, Necula Marin, la 25 decembrie 2019, aproximativ la ora 07:00, deținând permis de conducere a vehiculelor de categoria „A, B, C, D, E și H”, cu numărul xxxxxxxx, fiind treaz și conducând autoturismul de model „Mitsubishi Carisma”, cu

numărul de înmatriculare de stat xxxxxx, pe traseul R-6 Chişinău-Bălţi, în direcţia mun. Chişinău, în timpul deplasării, la km 66m., al traseului, manifestând imprudenţă în traficul rutier, încălcând prevederile pct. 45.1) care îl obliga să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; situația rutieră, pct. 45.2) al RCR, care prevede că - în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și nu a redus viteza de deplasare până la limita care i-ar garanta siguranța traficului, nu a manifestat prudență sporită și nu a ținut seama de situația rutieră existentă la momentul deplasării, la determinarea vitezei de circulație și modalității de conducere a vehiculului pentru a garanta siguranța traficului ca să aibă posibilitatea să oprească în siguranță în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole, deci nu a luat măsuri corespunzătoare situației rutiere la deplasarea pe acest sector de drum, ca urmare, a comis tamponarea cu partea din față lateral stânga vehiculului, pietonul Mardari I., care a decedat la fața locului. În rezultatul tamponării cet. Mardari I. i-au fost cauzate traumă asociată, traumă cranio-cerebrală închisă, hemoragii în mușchiul temporal drept, hemoragii în leptomeninge lobii occipitali bilateral; traumă contuză a toracelui: hemoragii în țesuturile moi pericostale bilateral, fracturi costale, indirecte, complete bilaterale, cu lezarea pleurei parietale, lezarea lobilor superiori a ambilor pulmoni, hemoragie (1800ml), ruptură de arc aortic; fractură închisă a oaselor nazale; fractură închisă a osului mandibular bilateral; fractură închisă a brațului drept; plăgi contuze pe cap și față; excoriații pe față și palma stângă. Moartea cet. Mardari I. a survenit în rezultatul șocului hemoragie și traumatic ca consecință a traumatismului toracic închis cu lezarea ambilor pulmoni fracturi multiple de coaste, ce se confirmă prin modificările patologice depistate la examinarea medico-legală a cadavrului.

Astfel, prin acțiunile sale prejudiciabile, Necula Marin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, conform indicilor calificativi, *„încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat din imprudență decesul unei persoane.”*

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura raionului Orhei, Oanța Vasile, care a solicitat casarea sentinței contestate și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 2 luni în penitenciar de tip deschis, cu anularea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a indicat că:

- pentru corectarea inculpatului este necesară aplicarea unei astfel de pedepse penale, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, în speță instanța de judecată considerând necesară aplicarea unei pedepse cu închisoarea, dar având în vedere principiul umanismului legii penale prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și prevederile art.61 alin. (2) Cod penal, a ajuns la concluzia că nu este rațional ca Necula Marin să execute pedeapsa stabilită, dispunând suspendarea condiționată a executării ei în limita unui termen de probă pe parcursul căruia condamnatul va fi obligat să nu-și schimbe domiciliu fără consimțământul organului competent, conform prevederilor art. 90 Cod penal;

- pedeapsa aplicată în asemenea caz trebuie să fie nu numai legală, în sensul de respectare a cadrului legal de individualizare judiciară, dar în același timp, trebuie să fie și justă, adică să se respecte criteriul proporționalității;

- instanța de fond eronat a concluzionat că față de inculpatul Necula Marin urmează a fi aplicată o pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei;

- prima instanță la aplicarea pedepsei vizate *supra* nu a reținut și nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, care în nici o măsură nu motivează aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării ei, și care să fie echitabilă în limitele fixate în partea specială a Codului penal;

- aplicabile speței sunt prevederile art. 78 Cod penal, potrivit căruia, „în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează: a) dacă minimumul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, pedeapsa poate fi redusă până la acest minim; b) dacă se aplică amenda, aceasta se poate coborî până la limita de jos; c) dacă pentru infracțiunea săvârșită se prevede detențiune pe viață, aceasta se înlocuiește cu închisoare de la 15 la 25 de ani”;

- cu referire la constatările instanței asupra prezentei circumstanțelor atenuante - săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, este de menționat că, potrivit art. 76 alin. (1) lit. a) Cod penal se consideră circumstanțe atenuante săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, iar infracțiune incriminate lui Necula Marin ce prevăzută la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, raportată la prevederile art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor grave;

- nu poate fi explicat faptul când unei persoane, vinovăția căreia este stabilită pentru o infracțiune din imprudență cum ar fi art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, să-i fie aplicată o pedeapsă de 2 ani închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, or, această individualizare a pedepsei contravine direct principiilor generale a legii penale;

- instanța de judecată urma să rețină că infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) din Codul penal, în raport cu prevederile art. 16 din Codul penal,

se clasifică ca infracțiune gravă. În cazurile săvârșirii acesteia, se cauzează daune vieții și sănătății persoanei, daune nemateriale, care indiferent că persoana vinovată a fost condamnată, nu pot fi considerate ca total reparate;

- la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, instanța de judecată urma să respecte prevederile art. 96 din Codul de procedură penală, conform cărora instanța de judecată este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sânt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală;

- pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicată față de Necula Marin, în nici un fel nu v-a atinge scopul pedepsei penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 16 decembrie 2020 a fost respins ca nefundat apelul declarat și menținută fără modificări sentința primei instanțe.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunile imputate, aplicând o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În continuare, instanța de apel a remarcat că, la stabilirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului Necula Marin, instanța de fond a reiterat prevederile art. art. 6, 7, 61, 75 – 78, 90 din Codul penal și le-a aplicat corespunzător, motiv din care apelul acuzatorului de stat urmează a fi respins.

Subsidiar, instanța de apel a notat că instanța de fond a apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale inculpatului și a stabilit o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

În acest sens, instanța de apel a apreciat drept circumstanțe atenuante conform art. 76 Cod penal, în privința inculpatului, căința activă, comiterea unei infracțiuni pentru prima dată, restituirea integrală a prejudiciului.

Suplimentar, instanța de apel a menționat că reieșind din circumstanțele cauzei, prezența circumstanțelor atenuante, personalitatea inculpatului, având în vedere că fapta comisă de către inculpatul Necula Marin constituie un primejdios exemplu pentru participanții la trafic

În această ordine de idei, instanța a apreciat că corectarea și reeducarea inculpatului Necula Marin este posibilă doar prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și cu stabilirea unui termen de probă, prin care și va fi atins scopul pedepsei de restabilire a

echității sociale, de corectare a acestuia, precum și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și a altor persoane.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău – Tăut Dorina, care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penal, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale, recurenta a indicat că:

- deși procurorul apelant a solicitat prin cererea sa de apel înăsprirea pedepsei penale principale numite în sarcina inculpatului Necula Marin, instanța de apel nu s-a pronunțat în nici un fel asupra acestui argument optând în exclusivitate doar pentru justificarea soluției instanței de fond în partea alegerii/individualizării modalității de executare a pedepsei respective (a închisorii);

- din textul părții descriptive a deciziei recurate rezultă că instanța de apel, în năzuința de a adopta o hotărâre legală și întemeiată pe dimensiunea individualizării pedepsei penale închisoarea numită inculpatului, s-a limitat doar la rezumarea în acest sens a constatărilor făcute de către instanța de fond, fără a reflecta în proprie accepțiune dacă acele constatări sânt sau nu argumentate;

- în opinia părții acuzării, omisiunea de a se expune motivat asupra argumentului procurorului apelant privind individualizarea contrară prevederilor legale a pedepsei penale numite inculpatului Necula Marin, echivalează cu nerezolvarea fondului apelului iar nerezolvarea fondului apelului constituie o eroare prevăzută la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală;

- modalitatea de executare a pedepsei închisorii aleasă de către instanța de fond și acceptată de către cea de apel nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta săvârșită, impactul social al ei și nu în ultimul rând consecința gravă survenită în rezultatul săvârșirii infracțiunii - decesul unei persoane;

- instanța de apel, la individualizarea modalității de executare de către inculpatul Necula Marin a pedepsei sub formă de închisoare a ținut cont de circumstanțele pe care instanța de fond le-a expus eronat, deopotrivă atât la baza individualizării pedepsei penale cât și a modalității de executare a acestei pedepse;

- instanța de apel a aplicat greșit prevederile art. 414 Cod de procedură penală;

- instanța de apel nu au dat deplină eficiență prevederilor art.61 Cod penal potrivit cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale. corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, sub aspectul că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicată norma art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare.

La fel, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art.90 Cod penal.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative.

În aceste condiții, Colegiul penal, reieșind din practica sa constantă, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei, cărora sunt subsecvente. Instanța de recurs nu reține poziția recurentului, precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, având în vedere că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod obligatoriu expunerea amănunțită asupra tuturor elementelor de fapt menționate de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei hotărâri motivate.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală

și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. În același context, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor statuate de art. 6 CEDO.

Succesiv, instanța de recurs reține că nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind în privința acestuia legal, motivat, după propria convingere, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare.

Referirea recurentului la capitolul efectuării unei individualizări eronate a duratei și cuantumului pedepsei aplicate în privința inculpatului, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de apel corect a ales și a aplicat tipul și mărimea pedepsei, ținând cont, reieșind din împrejurările cauzei, de faptul că pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanțiunea art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede o pedeapsă e la 3 la 7 ani cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin.(4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Potrivit actelor cauzei, Colegiul penal atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin.(1) și alin.(4) art.90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracțională comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art.90 Cod penal, în privința lui Necula Marin.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide că, în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

În aceste condiții, instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în sentință și în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, or, potrivit pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, se statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate

fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale. În cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind ample prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurentului nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel, iar recursul urmând a fi declarat inadmisibil ca vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Necula Marin xxxxxx* ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **27 iulie 2021**.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana